

Neděle 13. po sv. Trojici
Mk8,1-10
Ujkovice, 30.8.2026

Pozdrav:

Milost Vám a pokoj od toho, který byl, který je, a který přichází k nám ve jménu Ježíše Krista.

Introit:

Rozhlédni se a viz, tito všichni se shromáždí a přijdou k tobě;
zdaleka přijdou tví synové a dcery tvé budou v náručí chovány.
Až to spatříš, rozzáříš se, tvé ustrašené srdce se radostně rozbuší,
neboť hučící moře tě zahrne svými dary, přijde k tobě bohatství národů.

Píseň: 195

Čtení: Ef2,11-22

Píseň: 315

Kázání: Mk8,1-10

Už nám to Marek jednou vyprávěl. V šesté kapitole nám pověděl, jak nasýtil Ježíš pět tisíc lidí; muselo jich být více, protože do této množiny se pravděpodobně nepočítaly ženy. Marek nám v šesté kapitole líčil, jak Ježíš rozdělil pět chlebů a dvě ryby, a ještě zbylo dvanáct košů drobků. Ježíšovi učedníci to viděli, dokonce roznášeli chléb a rybu.

Proč to znova Marek vypráví? Jsou to dva příběhy na sobě nezávislé, nebo Marek měl potřebu zopakovat tento příběh ještě jednou, aby jeho učedníci pochopili, co se děje při lámání chleba a jedení ryb?

V oněch dnech, když byl znovu velký zástup a neměli co jíst, přivolal učedníky a řekl. Jsou zde neurčeny ony dny. Dny, kdy je Ježíš přítomen se svými učedníky. Můžeme i my zažít

ony dny, kdesi na cestě do Galileje v krajině Dekapole? Té pohanské Dekapole? Kým jsme obklopeni my? Máme odvahu vstoupit do našich Dekapolí?

A opět je tu ten pověstný zástup. Bylo by zajímavé, kdyby nám napsal svědek víry Marek, jací lidé v zástupu byli. Byli to pohané, proselyté nebo Židé usazení v Dekapoli – v Desetiměstí? To nám Marek tají. My s našimi excelovými tabulkami bychom potřebovali vědět rozložení různorodého davu. Můžeme se domnívat, že pravděpodobně v davu byli převážně pohané.

Již tři dny jsou se mnou. To tedy ten zástup měl výdrž. Tři dny naslouchají zástupy Ježíši. Zapomněli jíst nebo možná vše, co měli k jídlu, již snědli a nyní jsou hladoví. Doba Ježíšovy výuky skončila. Je čas jít domů.

Když je pošlu domů hladové, zemdlí na cestě; vždyť jsou zdaleka. Ježíš neúnavně učí zástupy. Možná sám je zemdlený, možná že i on pociťuje hlad. Ježíš na sebe nemyslí. Myslí na lidi v zástupu. Má o ně strach. Doslova Ježíš říká *je mi líto zástupu*. Ježíš dobře ví o životních potřebách zástupu. Ježíš dobře ví o potřebě církve, sboru. Ježíš dobře ví o naší lačnosti a hladu.

Otázkou je, může být zástup hladový, když se jeho stoly prohýbají vším možným? Může vůbec pocítit církev hlad, tak jako zástup před Ježíšem? Mají vůbec sbory hlad? Věřím, že mají. Zástup-církve možná hladoví, protože Ježíš nemluví jenom o hladu jako takovém. Mluví o hladu, který někdy nastává v zástupu, v církvi, sboru. Hladu, kdy všechny zásoby jsou snědené a vše je prázdné. Nezbylo nic, jen pocit vyprázdňenosti a hladu. Do této situace promlouvá naděje. Jde se nasytit i na pustém místě? Jde to, když pochopíme, že ten kdo sytí, je Ježíš Kristus, a to svým slovem a tělem.

Odkud by kdo mohl tady na poušti vzít chléb, aby všechny nasýtil? ptají se udivení učedníci. Chce se říct: Jen si vzpomeňte, jednou jste to už zažili. Tak jak to, že jste na to zapomněli? Chce se říci, jen si na to rozpomeňte. Nebo co se milí učedníci divíte, že chci nasýtit i pohany, kteří s sebou k jídlu nic nemají? Tady není co k divení.

Kolik chlebě máte? Řekli: „Sedm.“ Opět se mezi učedníky něco nalezne. Ještě tu v církvi, ve sborech něco málo zbývá, co můžeme rozdat těm, kteří přijdou. Ještě je tu mezi námi těch pověstných sedm chlebě, ze kterých se dá nasýtit.

Vzal těch sedm chlebě, vzdal díky, lámal a dával svým učedníkům. Opět to, co můžeme zažít i my. Vzdávání díky, lámaní chleba. I dnes jsme zváni k jednomu stolu.

I dnes nám bude dáváno to, čeho se Ježíš dotkl svým požehnáním. To, že jsme zváni ke stolu, kde dostaneme lámaný chléb, vstupujeme přes hranice století do společenství syčení zástupů, do společné církve, která je složená ze všech jednot – tedy církví a církevíček.

Přes staletí vlastně usedáme, tak jak nás Ježíš rozsadil, do různých církví, církevíček i sborů. Všude tam bereme z nabízené milosti. Všude tam tvoříme společenství se samotným Kristem a zástupy. Ježíš Kristus je našim hostitelem. Zároveň s námi stoluje. Je nám dáván chléb. Chléb, který nás nejen spojuje se všemi stolujícími, ale sytí nás i na cestě do Božího království.

Pane, prosíme, nechť církev se nechá sytit tvým slovem. Prosíme dej, ať bereme posilu ze tvé blízkosti. Dej, abychom přijímali i ty, kteří jsou jiní, kteří se shromažďují ze všech koutů světa.

Amen.

Večeře Páně

Píseň: 246

Poslání:

Neusilujte o pomíjející pokrm, ale o pokrm zůstávající pro život věčný;
ten vám dá Syn člověka, jemuž jeho Otec, Bůh, vtiskl svou pečeť.
Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe;
kdo z tohoto chleba, živ bude navěky.

Požehnání:

Sám Pán Ježíš Kristus budiž s vámi svou svatou milostí.
Žehnej vám a posiluj vás ve všem dobrém.

Píseň: 777